

lfbane til sommeren  
splass for private småly.

anlegg av en slik bane  
etter hva en anfører for  
være det en praktisk tiltak  
nåvære planer om å gå i gang  
med golfbaneanlegget. Slik  
er det økonomiske spørsmål  
dyrkes allerede neste som-  
mer. I første omgang blir det  
ikke nei 18 hulls bane. Men  
det er meningen å utbygge  
den etterhvert. Terrenget er  
fullstendig stort nok, men  
det er så sin sak å legge de  
nødvendige 300.000 kroner i  
et slikt anlegg med en gang.  
I tilknytning til golfbanen  
er det meningen at Åsgården  
også skal få sin start- og  
landingsplass for private fly.  
Allerede nu kan mindre fly  
uten vanskelighet gå ned på  
Åsgårdens område, og med  
et par stråper utbygget for  
formålet, skulde stedet være  
sikkert langveisfarende golf-  
spillende weekend-gjester.

pa trappene i  
mark.

nig med Midttun:  
i i Norge.

strert et fransk fjernsyn-  
senderanlegg her i Norge,  
men konklusjonen, dengang  
blev at Norge ikke egnet til  
for fjernsyn. Det er ikke  
skjedt noe som har medført  
en forandring i dette syn og  
derfor heller ikke aktuelle  
planer om fjernsynsendin-  
ger.

— Midttun uttalte i sin  
tid at han ikke hadde noen  
tro på fjernsyn i Norge. De-  
ler De hans opfatning?

— Det vil jeg ikke ha ut-  
talt noe direkte om. Jeg  
snakket forleden med en  
amerikansk ekspert som for-  
talte at i Amerika sprer  
fjernsynet sig som lid i tørt  
gress. Jeg svarte ham at vi  
i Norge har så mange svarte  
punkter eller udekkede strek  
i våre ordinære radiosending-  
er at vi først og fremst  
måtte bygge ut den ordinære  
kringkasting.

som noen amerikanske læge-  
journal kan opvise, varte i  
89 døgn. En eldre kvinne  
som led av en kronisk syk-  
dom i det ene kneet, fikk  
plutselig en infeksjon og det  
satte sig koldbrann i benet.  
Det blev først forsøkt å be-  
handle tilfellet med sulfam-  
idier men de hadde ingen  
virkning, og en amputasjon  
syntes å være den eneste ut-  
vel. På grunn av pasientens  
høie alder og den omstæn-  
dighet at det vilde være for-  
bundet med alvorlig fare å  
bruke kniven på infiserte  
vev, valgte man å forsøke  
frysningbehandling. Alt på  
et tidlig tidspunkt viste for-  
søket så gode resultater, at  
frysningbehandling blev  
fortsatt inntil infeksjonen  
var overvunnet og benet he-  
let. Ikke bare hadde han  
reddet Kvinnes ben, men  
sannsynligvis også hennes  
liv.

Eftersom denne form for  
anestesi virker helt lokalt og  
lar pasienten være ved full  
bevissthet, kreves der efter  
en operasjon ingen blodover-  
føringer eller andre stimule-  
rende længrep.

# De som reagerer mot „rettsoppgjøret“ og hvorfor.

AV  
direktør Lorenz Vogt

I  
Da «rettsoppgjøret» blev satt i  
sving, blev to prinsipper stadig  
fremholdt:

Opgjøret måtte legges således an,  
at dets rettferdighet skulde stå for  
alle tider. Der er idag neppe noen  
som vil påstå at så er tilfellet. Vi  
må også innrømme at selv om mål-  
et var det ideelle, lå det som krav  
over menneskelig evne. Alle store  
«oppgjør» i historien er glidd ut. Selv  
effekt den mere begrensede opgave  
som blev stillet det danske retts-  
vesen efter engelskmennenes over-  
fall i 1807, måtte Anders Sandøe  
Ørsted innrømme at han har vært  
med på dommer som han senere  
så anderledes på. Man kan ikke for-  
lange mer enn at domstolenes med-  
lemmer prinsipielt og etter evne  
har søkt å ellminere innflydelsen  
av enhver opinion for å holde sig  
strikt til lov og grunnlov.

Det som idag kan bebreides de  
norske domstoler, er at de ikke har  
vært sterke nok i så henseende, og  
at de har forfusket begrepene med  
å gi den alltid svingende folke-  
opinion det mere tillitvekkende navn  
«Folkets rettsbevisshet». Den nor-  
ske straffelov av 1902 ynder i mot-  
setning til kriminalloven av 1842  
almene talemåter i tillit til dom-  
stolenes ophøiede nivå. Dette er til  
alle tider færlig, fordi man gir sig  
vilkaarligheten — domstolenes vil-  
kårlige skjønn — i vold. Der er da  
også idag en reaksjon, og kravet om  
mere konkrete betsemmelser i for-  
ræderisaker har vært drøttet på  
kompetent hold.

Rettsoppgjøret hadde et bestemt  
formål: De som hadde forbrutt sig,  
skulde ved rettergangens ophøiede  
plan og ved den senere skoleing i  
fengsle overbevises om sine mis-  
gjerninger. Lutret og foreddet skulde  
de vende tilbake til samfundet  
som besjelet av sann kristendom  
og menneskelig mildhet skulde motta  
de omvendte.

Man kan trygt si at dette mål  
ikke er nådd i mange tilfelle, hvad  
også bekrefte av kriminalchef  
L'Abbé Lund i et intervju i «Vårt  
Land»:

— Merker De noe særlig til den  
erkjennelsen hos landssvikterne,  
at de har følt da de gikk inn i  
NS. eller på annen måte bidro til

å støtte landets fiende, eller står  
de fremdeles på sitt gamle stand-  
punkt?

— Det er vanskelig å finne en  
eksakt målestokk for den hold-  
ning de inntar, men i almindelig-  
het er de meget hardere idag  
enn for 3 år siden.

Det tør neppe være tvilsomt at  
kriminalchefen har rett. Opgjøret  
har forfelt sin hensikt — og sik-  
kert i meget større utstrekning enn  
kriminalchefen forstår. Overfor poli-  
tiet vil en dømt eller fengslet være  
tilbøielig til å anlegge en viss hyk-  
kelak maske. Det lønner sig.

Men hvorfor er hensikten ikke  
nådd? Også her svares der i inter-  
vjuet:

— Og hvad tror De det kan  
komme av?

— Min personlige mening er at  
størparten av det som er blitt  
fremholdt i pressen i de siste 3  
årene, har fått dem til å tro at  
de er forfulgt. Det vilde vært  
langt bedre om pressen hadde  
overlatt til domstolene, istedet for  
å drøfte det på en slik måte at  
det faktisk har gitt inntrykk av  
at NS-folkene og landssvikterne  
forfølges av rettsmyndighetene  
og blir urettferdig og hensynsløst  
behandlet.

Det er meget vanskelig å ta den-  
ne uttalelse helt alvorlig. Sann-  
heten er: Politii, påtalemyndighet  
og den mere aggressive del av vår  
dommerstand har kunnet støtte sig  
til en nesten ensrettet presse. Hvis  
man ikke vilde gå til offentlig sen-  
sur, har man neppe kunnet få den  
bedre innrettet etter ølemedet. De  
meget få menn som våget å ta op  
forholdene til drøftelse, blev for-  
fulgt og slått ned. Man behøver  
bare å minne om den prest som  
hadde gjort en strålende innsats  
under okkupasjonen men som, da  
han søkte å tale forsoning, blev  
slengt i ansiktet: Din datter var  
lyskertas. Det var den kultur som  
preget oppjøret. Og kirken lidde til  
et sådant angrep.

Vil man forstå reaksjonen mot  
rettsoppgjøret, må man dypere inn  
i emnet. Man må søke de krefter  
som virker.

Selvsagt er de mennesker som  
selv rammes, de bitreste.

Alt annet vilde være utenkelig.

I det norske samfund, som i alle  
samfund i verden, kan man dele de

folk som kommer i politiets og ret-  
tens kjer. I de grupper vi har de  
meisnaker som er blitt vaneforbry-  
tere, De går inn og ut av fengsle.  
Vi vet om deres eksistens, om ikke  
fra annet så fra rettsmøtelse; en  
gammel bekjent av politiet blev  
idag fremstillet i forhøret.  
Denne gang blev det osv. osv.

Så har vi de ganske mange men-  
nesker — særlig ungdom — som  
begår en eller annen strek og den  
mere begrensede del av disse, som  
på grunn av uheldige forhold blir  
knepet. Overfor denne gruppe har  
norsk lovgivning, politi og domstol  
gjennom en årekske søkt å vise den  
størst mulige skånsomhet ut fra  
den opfatning at den som en gang  
har spist av bilkkfatet, har vans-  
kelig for å relse sig igjen. Det er  
her igjennem lykket å begrense an-  
tallet av vaneforbrytere meget  
sterkt. Det tjener samfundet til he-  
der — samtidig med at det har  
vært økonomisk fordelaktig. Denne  
humane rettspraksis har man gan-  
ke forlatt ved «rettsoppgjøret». Det  
er gitt at dette har måttet føre til  
bitterhet. Her er det forfølgelsen  
av de passive NS-medlemmer som  
virker sterkest og har de største  
konsekvenser. Man har gjort en  
rekke hederlige mennesker til for-  
brytere for en feils skyld.

Men selv innen de mere aktive  
burde det være brukket et skille.  
Okkupasjonstiden avdekket en  
mengde dårilighet. Det viste sig at  
mennesker, om hvem man skulde  
trodd bedre, nyttet leiligheten til  
skitne handlinger. De øvet vold. De  
forsynte sig av andres private eien-  
deler. De flyttet inn i beslaglagte  
private hus, fikk dem til dels også  
rekvirert til egen fordel osv. osv.  
Det viser sig at antallet av den  
slags naturer har vært betydelig  
større enn noen ante. Men der er  
en ganske ballrisk gruppe NS-med-  
lemmer, bl. a. Innen frontkjemper-  
nes rekker, om hvis personlige he-  
derlighet der ikke er tvil. En for-  
ståelsesfull rettspleie vilde trukket  
et skille her. Der er også visse til-  
løp hertil i senere høiesterrettsdom-  
mer.

Endelig kommer mennesker som  
har vært stillet på vanskelige po-  
ster, og som mener sig å ha hand-  
let så riktig som situasjonen gjorde  
det mullig, men som til tross herfor  
er forfulgt og dømt. Disse menne-  
sker er og med rette, meget bitre.  
Deres bitterhet økes ved at de ikke  
synes at der er likhet for loven. Nær-  
værende forfatter har søkt å trenge  
inn i forholdene, og det er for mig  
meget vanskelig å bringe overens-  
stemmelse mellom mildheten over-  
for folk i de høieste stillinger og  
hårdheten mot de mere underord-  
nede. Jeg beklager ikke mildheten  
overfor de ledende, men hårdheten  
mot de små og vergeløse.

Den måte hvorpå en rekke dom-  
stoler har vært administrert, har  
skapt en ny krets bitre mennesker.  
Forholdet er følgende: Innen de  
fleste familier har der vært en el-  
ler annen som har forgått sig. Av  
familiens og «vennenes» krets er der  
enkelte som uten videre går hånd

Fort. neste side.

## Tidens tanker

### De godes forrederi.

Av res. kap. Alex Johnson.

Problemet idag er ikke så meget  
de onde menneskers ondskap,  
som de gode menneskers svakhet.

Det gjelder over hele linjen, fra  
bedst til verst, og det gjelder

motarbeides, de må «jøres over-  
flødig.

Hvad hjelper det å fordømme  
kommunismen, om man ikke mot-  
arbeider dens rot: den sociale

# De som reagerer mot

av disse. Det er enkelt. Men der er andre — alment de beste — som sørger over det som er skjedd, som gjerne vil sette sig inn i hvad der er foregått for enten å få sin dom stadfestet eller helst for å finne fallfall undskyldende momenter. Disse folk, som selv har vært utpregede jussinger, har dannet en meget stillferdig men sikker tilhørerkrets i rettene i de siste tre år. Det er mange kvinner blandt dem. De har aldri ønsket å være kjent. De skriker ikke op. De skriver ikke i avisene. Men de spør med undren: Er det slik det foregår i en norsk rett? Og særlig i den første tid hadde de rett til å spørre. De søker ikke å undergrave, hverken retten eller rettsoppgjøret, men i deres eget sinn er tilliten til begge deler borte. Samfundet har mistet en stor gruppe mennesker som hørte til dets selvsgatte, fødte forsvarere.

Norsk rettspleie er også blitt noe ganske forunderlig. Bl. a. synes dommerne å savne forståelse av begrepet inhabilitet. I Oslo byrett forekom forleden følgende (referat i «Norges Handels- og Sjøfartstidende» 17. aug. 48):

Dom. (byrettsdommer Høstad): Si mig, forstod De ikke at NS. arbeidet for tysk seier. Var De ikke i grunnen selv litt tyskbegeistret.

Tilt.: Nei — jeg kan ikke si det.

Dom.: Ikke da tyskerne kom hit til landet heller?

Tilt.: Nei.

Dom.: Ja, da husker vi andre litt bedre. Jeg bodde nemlig selv i Cort Adelersgt. og spilte i dagene efter 9. april middag i Peters restaurant. Da tyskerne kom inn, ropte de gledesstrålende Hell — og fikk samme svar. Det var store dager for Dem den gangen — ikke sant?

Tiltalte blir svar skyldig her.

Ja, jeg sier ikke noe om det. Også jeg blev målløs, da jeg leste referatet. Der sitter en byrettsdommer som er vidne og dommer i en person og lufter sine egne inntrykk fra tiltaltes opptreden. Men slik foregår det altså ved norske domstoler idag. Og hverken aktor eller forsvarer gjør innvendinger. Sov de? Intet under at respekten for retten blir borte.

Der er en annen gruppe, som reagerer sterkere og sterkere, og som i det lange løp ikke kan bli stille. Men når de har telt så lenge, tør motivene ha vært noe blandede — dels en viss frykt for å bli slått

ken av hat eller vennskap, hverken for gunst eller gave eller av annen årsak, vike fra rett og rettferdighet.

Disse avgjørelser skal oppbevares ved fylkesretten.

Når man har fått anledning til å se alle disse «formulardomme», som er avsat i de siste 3 år, må man mange ganger fristes til å tro, at dommerne er glemt eller «skjøvet tilside». Praktisk tatt alle embedsdommere, som har fått ansettelse er vel så gamle, at de i sin tid som edsvorne fullmektiger har avlagt de gamle dommered, men sely forklaringen er jo såvidt klar i uttrykksmåten, at den ikke skulde gi grunn til tvil.

Når man så er oppmerksom på, at efter loven skal dommerne for å kunne feile en tiltalt, finne det bevist, at tiltalte er skyldig, så må man forferdes, når man ser, hvor dommerne meget lettvinnt setter inn i dommene, at de finner det bevist (sic) at tiltalte har «forstått» eller «vært klar over» eller «på det rene med», at det var krig mellom Norge og Tyskland, og på samme måte, at de var klar over, at de støttet fienden med sin handlemåte, selv om det derom ikke foreligger noe som helst annet «bevis» enn tiltaltes erklæring om at han ikke kunde forstå, at det var krig i Norge efter 11. juni 1940, og likeså at tiltalte erklærer, at han nettop mente å gavne Norges interesser og motarbeide tyske interesser. — Intet bevis av noen art utover dette foreligger, ikke et vidne som kan uttale noe om det.

Hvis man kunde granske «hjerter og nyrer» skulde man få se meget rart. Nu ja, jeg tviler ikke på, at de i sin tid vil få sin belønning. «Vår Herres kvern maler langsomt, men sikkert.»

Norges Høsterett reagerer også langsomt, om enn noe hurtigere som det fremgår av nedenstående dommer:

Den 23. oktober 1947 ophevet Høsterett en dom bl. a. «fordi det i domsprøvisene ikke er tatt klart standpunkt til de subjektive straffbarhetsvilkår» for såvidt angår enkelte av de faktorer, som ansees å ha betydning i forbindelse med Nordags overtagelse av grunnarealer. Odda heter det nemlig at der er «all grunn til å gå ut fra at han har kjent til dette forhold» er uttrykksmåte som ikke gir visshet for

# Protestnote

## fra Asgårdstrand til Borre.

Det tør ut til at Asgårdstrand har brukt all diplomatisk forbindelse med nabokommunen Borre, siden Borres planer om å innlemme hele byen i bygden. I hvert fall er en protestnote til Borre formidlet gjennom fylkesmannen. Skrivelsen blev oplest i Borre herredsstyre, — den vakte en del munterhet, kanskje galgenhumor.

Det heter i noten: «at de i Asgårdstrand hjemmehørende voksne innbyggere i et antall av 349 med sine underskrifter protesterer mot at byen innlemmes i Borre. Samtidig krever underskriverne rett til fortsatt kommunalt selvstyre for Asgårdstrand. Byen teller 536 innbyggere. Herfra går barn, ungdom, færende sjøfolk og bortreiste. Efter dette må skrivelsen ansees som en absolutt samstemmig protest fra hele befolkningens side.»

Asgårdstrand nevner så de henvendelser som er gjort til Sem og Borre og opplyser at arkitekt Langes reguleringsplan for Asgårdstrand er vedtatt av bystyret.

Det heter til slutt:

«Sem kommune — på sin side — har meddelt at Sem er villig til å regulere grensen mot Asgårdstrand ved avståelse av grunn til byen, dog med forbehold om at den grunn som Sem avstår ikke blir innlemmet i Borre.»

# Ministermøtet i Stockholm.

Til det skandinaviske ministermøte i Stockholm 30. og 31. august 1948 er i statsråd opnevnt en delegasjon med følgende medlemmer:

Fra handelsdepartementet: statsråd E. Brofoss, ekspedisjonschef Chr. Brinch, ekspedisjonschef Knut Getz Wold, konsulent D. Juel.

Fra industridepartementet: statsråd L. Evensen, industridirektør E. Sjaatto.

Fra utenriksdepartementet: statssekretær A. Skaug, ekspedisjonschef J. G. Räder, samt direktør R. Semmingsen, prospektoratet, norsk representant i det felles nordiske utvalg for økonomisk samarbeid.

at retten har funnet bevis ført for positiv kunnskap. Førstvoterende var Gaarder, hvortil sluttet sig Stejnensen, Bahr, Kruse-Jensen og Grettø.

# SOPP er middagsmat.

Det tennes tusenvis av kilo i Tønsbergs

Jeg blev målløs, da jeg leste referatet om den norske domstols historie som er vidne og dommer i en person og luffer sine egne inntrykk fra tiltaltes opførelse. Men slik foregår det altså ved norske domstoler idag. Og hverken aktor eller forsvarer gjør innvendinger. Sov de? Intet under at respekten for retten blir forfæ.

Der er en annen gruppe som reagerer sterkere og sterkere, og som i det lange løp ikke kan tie stille. Men når de har tiet så lenge, tør motivene ha vært noe blandede — dels en viss frykt for å bli slått sammen med «landssvikerne» — dels av ulyst til å bli tatt til inntekt av grupper de ikke sympatiserer med. Det første hensyn er ikke bra — det annet mere forståelig, men kan ikke for bestandig være avgjørende. Det er våre eldre, ansette dommere av den gamle skole. Det er landets første advokater og eldre praktiserende overrettsadvokater. Da høsterettsdommer Elmar Hanssen efter å være blitt i mindretall i Høsterett, tok sin hatt og gikk, satte det ingen store bølger, hvad der sikkert stemte med hans ønske. Men det bragte en del av våre beste jurister til å tenke. Betegnende er hvad en eldre praktiserende jurist, medlem av Norske Sakførerforenings styre, skriver til nærværende forfatter, selv om det er naturlig om han ikke ønsker sitt navn nevnt:

« — — — Så er det et annet spørsmål, som jeg har tenkt på. Det hegger sammen med dommernes stilling under «oppløret».

Som bekjent skal alle dommere (jurister) avlegge — en gang for alle — en skriftlig dommered, som gjelder for hele livet og som beror i Justisdepartementet.

Tidligere var formularen bestemt i N.L. 1—5—1 og senere i lov om ed av 10. mai 1893 og res. av 23. jan. 1897. Efter den siste bestemmelse lyder eden:

«At jeg som dommer vil handle og dømme således, som jeg for Gud og min samvittighet kan forsvare, at jeg hverken av hat eller vennskap, hverken for gunst eller gave eller av annen årsak vil vike fra rett og retferdighet, det sverger jeg, så sant hjelpe mig Gud den allmæktige og alværdende».

Den nugældende bestemmelse om dommered finnes i domstolelovens § 60, hvor bestemmes, at den skal forandres til «forsikring». Formularen er fastsatt ved res. av 16. juni 1927 og er sålydende:

«Jeg forsikrer at jeg samvittighetsfullt vil opfylle mine plikter som dommer — at jeg vil handle og dømme således som jeg efter loven og for min samvittighet kan forsvare, og hver-

i domspremissene ikke er tatt klart standpunkt til de subjektive straffbarhetsvilkår for såvidt angår enkelte av de faktorer som ansees å ha betydning. I forbindelse med Nordags overtagelse av grunnarealer i Odda heter det nemlig at der er «all grunn til å gå ut fra at han har kjent til dette forhold» en uttrykksmåte som ikke gir visshet for

chef J. G. Råder, samt direktør R. Semmingsen, prisdirektoratet, norsk representant i det felles nordiske utvalg for økonomisk samarbeid.

at retten har funnet bevis ført for positiv kunnskap». Førstvoterende var Gaarder, hvortil sluttet sig Stejnensen, Bahr, Kruse-Jensen og Grette.

## SOPP er middagsmat.

Det finnes tusenvis av kilo i Tønsbergs nærmeste skoger.

Selv om det har vært endel smakkrellstørje i det siste, er middagsmaten fremdeles et problem. Kjøtt er det mikroskopisk lite av, fisk er det noe av, men middagsmaten blir uten variasjon. Det er en ting som husmødrene burde være opmerksom på i middagsnodens tid. Nemlig at det står tusenvis av kilo med middagsmat rundt i de nærmeste skogene. Nu på sensommeren har det vært både varmt og fuktig og soppen gror så det er en lyst. Uten å ta for hårdt i står det sopp nok i det nærmeste oplands skoger til at hver eneste husstand i Tønsberg kunde få flere søndagsmiddager.

Og man kan ikke tenke sig en bedre avkobling fra det vanlige kav og mas enn å ta sig en tur i skogen efter sopp. Det er ikke nødvendig å kunne kjenne alle de merkeligste sopparter. Kjenner man bare kantarellene, og er man i den lykkelige stilling at man har litt forstand på piggsopp og fåresopp også, kan man plukke sopp uten å være redd for å sette andres liv i fare. Enhver dødelig kan lære sig disse tre sopparterne bare med å kikke på en farvelagt planse av dem.

Når man har plukket karanteller er stund, vil man snart få interesse for å lære andre sopparter å kjenne og snart er man både soppentusiast og soppeskjært.

Mange sier at de har smakt sopp en gang, men det var ikke noe godt. Det er nok så. Den første gangen de spiste sopp gatt de hele tiden og tenkte på hvad de spiste uten å legge merke til at den smakte godt. Når de var ferdig, begynte de å kjenne efter om de ikke blev syke, og tilslutt kjente de sig uvel, og så kjemte de hele soppensdagen op igjen. Den andre gangen man spiser sopp, vil man nesten alltid sette pris på den og ikke få den op igjen.

Frik. Anton Johansen virket som en slags privat soppkontrollør under

krigen. Da var det som kjent også kjøttnod, og enkelte blev opmerksom på de matreserver man hadde i skogen. Det blev arrangert soppturer vesentlig efter initiativ av Lotteforeningen og Turistforeningen. Ellers var frk. Johansen behjelpelig overfor enhver som hadde funnet noen eksemplarer som de ikke hadde mot til å spise for en nærmere bestemmelse av arten var i orden.

Det var også på tale å oprette en offentlig soppkontroll under krigen, men slik som forholdene var den gangen blev det ikke noe av.

— Har De inntrykk av at interessen for sopp er stor?

— Ikke i noen stor skala. Folk er redde. Det at det slenger noen giftige sorter i blandt er nok til å sette skrekke.

— Men det er da god?

— Ja, vist er den god, svarer frk. Johansen beglæstret.

Tønsberg Bryggeri har vært en villig avtager av sopp før, men på grunn av vanskelighetene med å skaffe blakk til bokser vil det ikke bli tatt imot så meget år som enkelte andre år. Bryggeriet har hermetisert soppen og solgt den på det vanlige marked. Bryggeriets soppkontrollør og mottager gjennom mange år har vært Heen Fjeld, som, hos ham får vi opplyst at det kommer inn en del sopp om dagen. Han tar bare mot kantareller, fåresopp og piggsopp. Bryggeriet skal år ha 1500 kg. Den sopp som blir mottatt tillegges til de 1500 kiloene går til en privat forretning i Oslo.

— Hvor meget har De mottatt år?

— Det har kommet ca. 4—500 kg. Hvis ikke vi hadde hatt det sterke regnværet, hadde det ganske sikkert kommet meget mere. Men det vil ganske sikkert komme endel om nu.

Hvor kommer mesteparten fra. I Odda og Bløkk har mange villige leverandører, endel kommer også fra Rannes eller blir plukket her omkring.

Cit

Mor

Halle

Mek v  
Stolter

O

Ov  
S

au

Me

Ra

N

Fabri  
Kios